

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אילן אקוקה
מפרקליטות מחוז י-ם (פלילי)

המאשימה

נגד

אבירם לבנון
ע"י ב"כ עו"ד אלי פוקסברומר
מהסניגוריה הציבורית, מחוז י-ם

הנאשם

הכרעת דין

(1) הנאשם הועמד לדיון בגין החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, עבירה לפי סעיף 214(ב3) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") בריבוי עבירות.

האישום, התשובה לו והסכמות הצדדים

(2) לפי האישום, החל משנת 2013 ועד חודש מרץ 2018 או סמוך לכך, הוריד הנאשם מרשת האינטרנט (להלן: "הרשת" וגם "האינטרנט") אלפי תמונות וסרטי פדופיליה בפורמטים שונים ובגדלים שונים ובהן דמויות של קטינות וקטינים בגילאים שונים, ובין היתר בגילאים הנחזים להיות פחות מ-10 שנים וכן תינוקות (להלן: "הפרסומים", "פרסומי התועבה" או "החומר הפדופילי").

(3) עוד לפי האישום, לעיתים, הוא הוריד את הפרסומים האמורים באמצעות תוכנת "shareaza" שהיא תוכנה לשיתוף קבצים ומאפשרת לכלל המשתמשים ברשת לצפות בקבצים אשר הורדו על-ידי משתמשים אחרים. הנאשם החזיק בפרסומים אלה בביתו בירושלים (להלן: "הבית" ו-"הדירה"), בשלושה מחשבים, במספר כוננים וכן במספרי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

חומרי "דיסק-און-קי" שונים כאשר נפח הפרסומים עולה על GB 200 (להלן: "חומרי המחשב").

- (4) בפרסומים אלה נראים בין היתר:
- (א) קטינים וקטינות בעירום מלא ובתנוחות מיניות.
 - (ב) קטינים וקטינות מבצעים אקטים מיניים במבוגרים, בין היתר מין אורלי, מין וגילי, החדרת אצבעות ושימוש בחפצים.
 - (ג) קטינים וקטינות מבצעים אקטים מיניים בעצמם, בין היתר מין אוראלי, מין וגילי, החדרת אצבעות ושימוש בחפצים.
 - (ד) מבוגרים שמבצעים אקטים מיניים בקטינים ובקטינות, בין היתר בתינוקות.
- (5) הנאשם שמר את הפרסומים, כך לפי כתב האישום, בתיקיות שונות בחומרי המחשב. בין היתר הוא שמר אותם בתיקיות בשמות הבאים: "תמונות", "boy girl", "dad girl", "mom", "girl boy", "המשפחה הרוסית", "mariza 8yo & enza 14yo sisters" ועוד. כתב האישום מונה גם שמות למעלה מ-20 סרטונים כאשר אלה כוללים מילים כאלו: "11yo Sweden", "4Yo 8Yo 11Yo girls compilation", "kids", "...Preteen... Anal Fuck with 10yo", "11y girl fucks", "10Yo Fucked By Big Hairy Cock", "Dadys Girls...", "babyj...", "6y boy and girl make sex", "...man, 6y eith mom and sister" ועוד.
- (6) במעשיו אלה, כך נטען, החזיק הנאשם ברשותו פרסומי תועבה בהם דמותם של קטינים וקטינות שלא באקראי ולא בתום לב.
- (7) בדיון מיום 4.3.2021 השיב הנאשם על האישום (פרוטוקול בן 9 עמודים). הנאשם אינו חולק על כך שנמצאה במחשבו כמות עצומה של חומרים פורנוגרפיים. לצד זאת, תשובתו המרכזית הכופרת באשמה מחולקת לשלושה רבדים: הראשון – הגנת אי-שפיות הדעת לפי סעיף 34' בחוק העונשין (להלן: "הגנת אי-שפיות הדעת") בהינתן זאת שהנאשם סובל מהפרעה טורדנית וכפייתית בשם "אגרנות" (להלן: "האגרנות"). בגללה, הוא סובל מרחף לאגור דברים ואינו מסוגל להיפטר מהם; השני – אי-תחולה של סעיף העבירה מושא האישום מאחר והחומר שנתפס הוחזק "באקראי ובתום לב"; השלישי – על המאשימה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

להוכיח את היסוד העובדתי של סעיף העבירה לפיו מדובר "בדמותו" של קטין ולא "בהדמיה" אשר קרוב לוודאי שהיא המרכיב של פרסומים מן הסוג הזה.

(8) ממכלול טענות הצדדים בדיונים לפניי למעשה אינם חלוקים בעובדות אלו:

- הנאשם סובל מהפרעת אגרנות.
- בחומר המחשב של הנאשם נתפסו על-ידי המשטרה חומרים פורנוגרפיים בגודל/נפח כ-25 TB.
- החומר האמור נמצא מסודר ומתויק בתיקיות בשמות שונים.
- פרסומי התועבה הנטענים ובהם דמויות של קטינים לכאורה, צָבָר גודלם/נפחם הוא כ-GB 200, שמהווים כ-0.8% מכלל החומר שנתפס.
- פרסומי התועבה הנטענים כוללים בין היתר כפילויות של קבצים.
- רק חלק מדגמי מפרסומים אלה, הוגש לבית המשפט (5 תקליטורים – ת/25).

ראיות הצדדים

(9) מטעם המאשימה העידו השוטרת רווית לוי (להלן: "השוטרת לוי") שגבתה את ארבע הודעות הנאשם במשטרה והשתתפה בחיפוש שנערך בדירתו, וגם השוטרים שלמה לויין (להלן: "השוטר לויין") ופאבל כץ (להלן: "השוטר כץ") שטיפלו בין היתר בהורדת הפרסומים מחומרי המחשב של הנאשם. בהסכמת הצדדים הוגש תיק מוצגים מוסכם שכולל 25 מוצגים, אשר לעיקריים שביניהם אתייחס בגוף הכרעת הדין, אך יצוין כי בין המוצגים המוסכמים העיקריים, הוגשו ארבע הודעות הנאשם במשטרה (מיום 5.3.2018 – ת/1, מיום 7.3.2018 – ת/2, מיום 17.4.2018 – ת/3 ומיום 2.5.2018 – ת/4). כמו כן הוגשו חמישה תקליטורים שכוללים פרסומים מתוך פרסומי התועבה שנתפסו.

(10) אשר לטענת ההגנה בדבר מצבו הנפשי של הנאשם, המאשימה מתבססת על חוות דעתו הפסיכיאטרית של הפסיכיאטר המחוזי, ד"ר איגור ברש מיום 13.12.2020 ועל חוות דעתו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

המשלימה מיום 28.10.2021 (שהוגשה בתשובה על שאלות הבהרה מטעם ההגנה) (להלן בהתאמה: "הפסיכיאטר המחוזי" ו-"חוות הדעת של הפסיכיאטר המחוזי").

(11) מטעם ההגנה העיד הנאשם והמומחה הפסיכיאטרי מטעמו, פרופ' פנחס דנון (להלן: "פרופ' דנון" או "מומחה ההגנה") שהגיש חוות דעת פסיכיאטרית מיום 14.9.2020, וגם מסמך תשובות על שאלות הבהרה מטעם המאשימה (להלן יחד: "חוות הדעת מטעם ההגנה").

(12) זה המקום לציין כי במסגרת ההליך מתוך ניסיון לחסוך בזמנם של הצדדים ושל המומחים, הצעתי כי כל צד יוכל להפנות שאלות הבהרה בכתובים למומחה הצד שכנגד חלף חקירה בבית המשפט. ההגנה אכן הפנתה שאלות כאמור לפסיכיאטר המחוזי והוא השיב עליהן באמצעות חוות הדעת המשלימה. גם המאשימה העבירה שאלות הבהרה לפרופ' דנון אשר השיב עליהן ביום 24.10.2021. ברם, לבקשת המאשימה, מומחה ההגנה העיד בבית המשפט בדיון מיום 10.4.2022.

סיכום העדויות

(13) השוטרת לוי: העדה גבתה את ארבע הודעות הנאשם במשטרה (ת/4-1). על מעמד החקירה, היא לא זוכרת כי היה צורך באבחון פסיכולוגי כלשהו אלא שהחקירה התנהלה בצורה תקינה. היא גם השתתפה בחיפוש שנערך בבית הנאשם עובר למעצרו. העדה זוכרת כי נתפסה אצל הנאשם כמות גדולה של חומרי מחשב. היא זוכרת גם כי היו בביתו גם כמות גדולה של בקבוקי "מיונז". העדה תיארה כי לפני תחילת החקירה היא מסבירה לנחקר את זכויותיו, לרבות הזכות להיוועץ עם עורך-דין ובהתאם לתשובת הנחקר, מתקדמת החקירה, וכי כך היה בחקירות הנאשם.

(14) השוטרת לוי: חלקו בחקירה התמצה בבדיקת חומרי המחשב שנתפסו אצל הנאשם, כולל מחשבים וכוננים ניידים. הוא עשה כן עם השוטרת כץ. הוגשו באמצעותו מזכרים ת/5 עד ת/15. העד תיאר כי החומר הפורנוגרפי היה מסודר בתיקיות בחומרי המחשב של הנאשם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

עוד תיאר העד כי הוא היה עובר על כל התיקיות ושעה שהיה מתרשם מהתמונות הראשונות או מהסרטונים שלא מדובר בקטינים, הוא היה עובד לתיקייה הבאה. בסוף הוא חילץ את התיקיות ממחשבו של הנאשם לפי שמותיהן שם והעתיק מתוכן את אותם חומרים פדופיליים. הוא אישר כי היו כפילויות בחומרים. העד העיד גם כי לאחר שצפה בחומרים הפדופיליים, הוא לא חשד בכך שלא מדובר בדמויות של קטינים.

(15) השוטר כץ: חוקר מחשבים. העד העיד כי קיבל לידיו את חומרי המחשב של הנאשם. לצורך בדיקת התכנים הוא השתמש במכשיר שנקרא "חוסם כתיבה" אשר מאפשר לחוקר לצפות בתכנים שנתפסו ללא כל יכולת לבצע עריכה, מחיקה או הוספה על חומר זה. הוא צפה בתכנים "קובץ קובץ תיקייה תיקייה". מדובר בחומרים "קשים". על סמך שיקול דעתו וניסיונו כחוקר בתחום זה, הוא בחן את החומרים ומיין איזה חומר פדופילי. שמות התיקיות שהועתקו לתקליטורים של המשטרה הם כפי שהיו במחשבו של הנאשם. כך למשל, למיטב זכרונו תיקיות שנקראו P1, P2, P3 הן תיקיות שכללו רק חומר פדופילי אך לא היה בטוח בכך לחלוטין. העד גם אינו יודע אם מדובר בשמות שהנאשם נתן לתיקיות או שמא מדובר בהורדת תיקייה שלמה עם שמה "as is". בכל אופן, לצורך ההגשה לבית המשפט, העד העתיק רק "מדגמית" מהחומר הפדופילי שנתפס, זאת בהתאמה לפי חלוקת התיקיות במחשבו של הנאשם.

(16) הנאשם: בן 67. הוא פרש לגמלאות לפני עשור. עד אז עבד בעבודה סדירה. בהשכלתו הוא בוגר פיזיקה, מתמטיקה וכלכלה. מאז הפרישה לגמלאות, הוא מבלה את יומו בעיקר בגלישה באינטרנט משעה חמש בבוקר ועד השעה שמונה בערב. בעברו סבל מהתקפי חרדה. הוא בעל דירה קטנה שיש בה המון דברים שאגר, כמו כ-40 ק"ג גרגירי חומס, למעלה מ-20 צנצנות מיוז, קרוב ל-2,500 נח תקליטורים של סרטי פורנו, כ-1,500 תקליטורים של סרטים רגילים ועוד תקליטורי מוזיקה, וביחד כ-9,000 תקליטורים. הוא תיאר גם כי האגרנות באה לידי ביטוי בסיטואציות נוספות עד שהוא מרגיש הקלה. אשר להורדת קבצים פורנוגרפיים, הוא תיאר כי היה מוריד קבצים בצורה אוטומטית כל יום עד תחשת הקלה, וכדבריו: "זה לא סיפוק אלא הקלה". מה שעניין אותו זה חומר שנוגע לנשים "מבוגרות". מבחינתו, כל חומר שיש בו אלימות או התעללות, אינו חומר פורנוגרפי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-11-56677 מדינת ישראל נ' לבנון

ולכן לא היה מוריד אותו או שמא מוחק אותו לאחר הורדה. הנאשם העיד כי בשלב מסוים הוא קיבל אזהרה בעניין החומר הפדופילי ולכן הפסיק הורדות ואת שיתוף ההורדות בתוכנת השיתוף שבה השתמש.

חוות הדעת הפסיכיאטריות

17) לדעת הפסיכיאטר המחוזי, הנאשם סובל מאגרנות לצד קווי אישיות נוקשים, וגם מהפרעת חרדה נלווית. אגרנות היא הפרעת אישיות שמלווה אותו לאורך כל שנות חייו ומשפיעה עליהם בהיבטים החברתי והתעסוקתי. מעשיו של הנאשם מושא האישום "מהווים פועל יוצא" מהפרעה זו והוא אינו עונה על הקריטריונים של נטייה מינית פדופיליה. אכן, הנאשם נמצא אוגר חומר תועבה בדמות קטין "כחלק" מהפרעת האגרנות זאת לצד דברים נוספים שהוא אוגר. עם זאת, הפרעה זו אינה נחשבת בתור מחלת נפש במובנה המשפטי ולכן אינה מהווה עילה לתחולת ההגנה של אי-שפיות הדעת. לפי חוות הדעת, הנאשם כשיר לעמוד לדין וגם אחראי על מעשיו מושא האישום.

18) מנגד, לדידו של מומחה ההגנה בחוות דעתו, לנוכח האגרנות הכפייתית שממנה סובל הנאשם, הוא חסר יכולת של ממש להימנע מעשיית מעשה, ומכאן תחולת ההגנה של אי-שפיות הדעת. לפיו, הפרעת האגרנות היא קושי להיפרד מרכוש, "אדם עם הפרעת אגרנות חווה מצוקה מהמחשבה להיפטר מהפריטים, הצטברות יתר של פריטים, ללא קשר לערך בפועל, מתרחשת". המומחה מתאר זאת בחוות דעתו שאדם אשר סובל מהפרעה זו, אשר ממילא היא נעה בין קלה לחמורה, הוא עלול להפסיק לאכול, לשתות או לישון עד שהוא משלים את ההתנהגות האובססיבית שלו לאגור את הדבר המסוים שהחל לאגור אותו.

19) ביחס לנאשם ואגירת קבצי המדיה הפורנוגרפיים, סבור פרופ' דנון כי "ניתן לקבוע כי הדחף הנובע ממחלת הנפש שלו הוא הגורם המניע". הנאשם אגר חפצים נוספים בדירתו ולחוות הדעת צורפו תמונות לכך. לאחר שאגר קבצים, כך לפי המומחה, הנאשם כבר לא היה יכול למחוק קבצים שהוריד או להימנע מלהשלים סדרה או קבוצת קבצים. לדידו, מעשיו אינם חמורים או מתוחכמים ו"יש תקופות שהוא לא יכול לשלוט בדחף ואוגר בלי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

לחשוב על הסיכוי שהוא עלול להסתבך בתחום של פרונוגרפיית קטינים פלילית". מכל מקום, לא נשקפת מהנאשם מסוכנות, לרבות מינית.

(20) כאמור, פרופ' דנון העיד לפניי בדיון מיום 10.4.2022. העד הוא מנהל החטיבה הפסיכיאטרית בבית החולים הרצוג. לדבריו בעדותו, אגרנות היא התנהגות כפייתית שבאה לידי ביטוי במחשבה "שצריך להשלים דברים". מדובר בהפרעה טורדנית. לא מדובר בהפרעה פסיכוטית והמרכיב האפקטיבי שבה אינו קשה. המומחה סיווג את ההפרעה לפי מדדי ה-ICD ולא ה-DSM. מי שסובל ממנה ולא מצליח להשלים סדרה אשר התחיל לאגור או נמנע ממנו זאת, יכול להיות עצבני, דיכאוני, מצוי בחרדות והתנהגותו יכולה להיות אלימה. אשר לנאשם, נוכח האגרנות ממנה הוא סובל, הוא הוריד קבצים בשלמות ושמר אותם, לא כדי לצפות בהם אלא לשם האגירה בלבד. האגרנות אצלו אינה מצויה ברף חומרה גבוהה. אמנם הוא יכול להבחין בין טוב לרע אך זאת בטווח המיידי בלבד. בהמשך, הוא לא יכול להימנע מלהמשיך לאגור כדי להשלים סדרות שכבר הוריד. לדבריו, "הוא צריך להוריד את הכל". אגרנות אצלו יכולה להתממש בעולם הקפצי (כמו אגירת חפצים ממשיים, דברי מזון וכו') וגם בעולם הווירטואלי.

עיקרי טענות הצדדים בסיכומיהם

(21) המאשימה טוענת, בין השאר ובעיקר, כי הוכיחה מעל לכל ספק כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו ולכן יש להרשיעו בדין. ההפרעה ממנה הוא סובל אינה מחלת נפש לפי המבחנים שהתוותה הפסיקה, ולכן אין תחולה להגנת אי-שפיות הדעת. הנאשם ידע לקטלג ולעתים למחוק מהחומרים הפרנוגרפיים אשר הוריד מהאינטרנט לאחר שחיפש ואיתר מדעת. החזקת חומרים אלה במחשביו אינה אקראית ואינה בתום לב. בנוסף ובניגוד לשיטת ההגנה, הוכח באמצעות החומר שהוגש, כי פרסומי התועבה יש בהם דמויות של קטינות וקטינים.

(22) הנאשם עותר מנגד לזכות אותו מן המיוחס לו. לדידו, כאמור, הפרעת האגרנות שממנה הוא סובל מזה שנים רבות מהווה דחף אובססיבי בלתי נשלט לאגור חומרים. במקרה דנן, הוא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

אגר קבצים של חומר פורנוגרפי אשר רובו העצום הא מותר בדין. חומרי התועבה הנטענים מהווים לא יותר מ-0.8% מהחומר העצום שנתפס. נוכח מצבו הנפשי, הנאשם היה מוריד קבצים וסדרות בשלמות מבלי לאבחן אותם. לאחר הורדה, הוא לא היה מסוגל למחוק או לדלל. מכאן חל בעניינו פטור מאחריות פלילית בשל אי-שפיות הדעת.

(23) עוד טוען הנאשם בסיכומיו, כי גם לו לא תחול ההגנה האמורה, המאשימה לא הוכיחה שהנאשם החזיק בחומר התועבה הנטען שלא באופן אקראי ושלא בתום לב. כאמור, ההורדה הייתה של סדרות שלמות ובתוך כך ייתכן כי השתרבבו להם פרסומי תועבה כאשר לנאשם לא הייתה כל כוונה לכך. העדר הפרופורציה בין החומר המותר לבין החומר האסור מדבר בעדו. מכל מקום, גם אם לא חל סייג האקראיות ותום הלב, הרי היה על המאשימה להוכיח כי בכל קובץ מופיעה דמותו של קטין. היא לא עמדה בנטל זה.

דיון והכרעה

(24) לאחר שבחנתי את מכלול החומר הקיים בתיק, שמעתי את עדויות העדים ונתתי את דעתי לטענות הצדדים, הגעתי לכלל דעה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. הוכח כי הנאשם אחראי על מעשיו במועד ביצועם.

(25) כאמור, כל החומר הפורנוגרפי שנתפס היה שמור במחשבים ובכוננים ניידים "דיסקים-און-קי" אצל הנאשם. הכמות הכללית שנתפסה היא עצומה – GB 25,000 (גי'גה-ביט) שזה TB 25 (טרה-ביט). פרסומי התועבה הם 0.8% בלבד. מדובר בפרסומים שהוריד הנאשם מהאינטרנט במרוצת השנים, משנת 2013 ועד שנת 2018 וחילק לתיקיות מסודרות. כאמור, הגנתו מתבססת על שלושה רבדים (שלוש "קומות" – סעיף 5 בסיכומי ההגנה). מאחר והאחרון מביניהם מחייב קביעת ממצא עובדתי (האם מדובר בדמות או בהדמיה של קטין, על הנגזר מבחינת תחולת סעיף העבירה), כאשר יכולה להיות לקביעה זו השלכה ישירה על המשך הדיון ברבדים שנותרו, אדון בו תחילה. שכן, הרי אם אגיע למסקנה לפיה פשלה המאשימה בהוכחת יסוד "דמותו של קטין", כי אז מתייתר כל דיון ההמשך.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-11-56677 מדינת ישראל נ' לבנון

דמויות או הדמיה של קטין

26) סעיף 214(ב3) בחוק העונשין קובע כלהלן:

"המחזיק ברשותו פרסום תועבה ובו דמותו של קטין או הצורך פרסום כאמור אף בלי להחזיק בו, דינו – מאסר שנה ; לענין סעיף קטן זה, "מחזיק" או "צורך" – למעט המחזיק או הצורך באקראי ובתום לב"

27) בשונה מעבירת ההחזקה, עבירת פרסום דבר התועבה מעוגנת בסעיף 214(ב) שקובע כלהלן:

"המפרסם פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, לרבות הדמיית קטין או ציור של קטין, דינו – מאסר חמש שנים"
(הדגשה אינה במקור)

28) ללא ספק, המחוקק רואה בחומרה רבה את עבירת הפרסום על הערכים המוגנים שבה, יותר מאשר עבירת ההחזקה. הדבר בא לידי ביטוי הן ברוחב התחולה של סעיף העבירה, במובן זה שעבירת הפרסום כוללת גם הדמיה או ציור של קטין, הן בחומרת העונש שלצד העבירה. העונש בעבירת הפרסום הוא עד חמש שנים בעוד עבירת ההחזקה, העונש שלצדה הוא עד שנה אחת בלבד.

29) במקרה לפנינו, על-יסוד התשתית הראייתית שהגישה המאשימה, לאחר שצפיתי בחלק מהתמונות והסרטונים שהוגשו לתיק בית המשפט בחמשת התקליטורים (ת/25), שהם קשים לצפייה וכאמור מהווים מדגמית של פרסומי התועבה בהם דמויות של קטינים (ראו גם עדות השוטר כץ: ש' 11-12, ע' 29; ש' 21, ע' 30), והן על-יסוד הודעות הנאשם במשטרה אשר בין היתר, אישר ביחס לחלק מהסרטונים או התמונות שהוטחו לפניו כי מדובר בקטינים, ולעתים בתינוקות ובפעוטות ממש!, אין ספק כי מדובר בדמויות של קטינים וקטינות ולא בהדמיות, ולבטח לא בציורים. הפרסומים מדברים בעדם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

(30) לעניין הודעות הנאשם במשטרה, ראו הפניות מיני רבות: הודעה מיום 5.3.2018 (1/ת) – שורות 5 ו-135; הודעה מיום 7.3.2018 (2/ת) – שורות 44, 165, 275, 283, 341-342 ו-390; הודעה מיום 17.4.2018 (3/ת) – שורות 29, 36, 42, 81, 93, 102, 112, 131, 137, 173, 175, 187, 192, 277 ועוד. הודעה מיום 2.5.2018 (4/ת) – שורות 32, 49-53, 60-61, 80, 115, 123, 162 ועוד.

(31) כך גם השוטר לוין שהעיד לפניי – ולא מצאתי לפקפק במהימנות עדותו או במקצועיותו, בין לנוכח דבריו הנהירים וההגיוניים ובין לנוכח הזהירות שאפיינה את עדותו – כאשר נשאל בנושא זה בחקירתו, השיב כי ראה דמויות של קטינים ולא חשד בכך. הוא הוסיף שהוא אומר את הדברים גם לאור רקע אישי שלו בתחום הקולנועי, אך כמובן ייתכן והוא טועה בדעתו; לדבריו (ש' 16-25, ע' 65 ו-ש' 17-1, ע' 66):

”ת. אז ציור אני יודע בוודאות שלא היה, כי לא ראיתי ציור, ראיתי תמונות וראיתי סרטונים. אני בעברי למדתי קולנוע וערכתי וידאו במשך מספר שנים, אז אני מניח שיש לי איזושהי, לא יכולת כי אני לא זה, אבל אני רגיש לוויזואליה כזאת או אחרת ואני יכול להגיד שבעיני לא ראיתי משהו שיכול להצביע על דבר כזה ואם היה אז אני הייתי בודק.
כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא: דבר כזה הכוונה למה?

ת. איזושהי עריכה של התמונה, עכשיו כאילו ברור שיש עריכות ברמות שונות, אני מדבר על עריכה מזערית, זאת אומרת אם הייתי, כאילו עריכה ברמות, לא ברמות מאוד מאוד גבוהות וגם התיק הוא מלפני ארבע שנים אז אני גם, היום אנחנו רגילים להמון פייק וידאו ממש טובים, אז זה לא טכנולוגיה שהייתה קיימת אז בשנים, אז שוב, דברים גסים לא ראיתי ואם הייתי רואה אני בטוח שהייתי מתייחס.

ש. ובדברים עדינים אתה אומר לא בדקת ואתה לא יכול לשלול.
ת. בדברים עדינים, ככל שמישהו מומחה ישב על איזה סרטון ועשה בו, אני אתן דוגמא ברשותך, אני כשאני רואה עכשיו סרט יש מושג בווידאו שנקרא 'גאם קאט', שזה אומר שפריים אחד מתוך עשרים וארבע פריימים שרצים לך בסרט של שעה וחצי הוא אחר, הוא שונה, אני רגיש לזה, אני זה עושה לי כזה ככה,

כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא: יש לציין לצורך הפרוטוקול שהעד עושה תנועת יד וגם ממצמץ בעין כשהוא אומר ככה, זאת אומרת רף הרגישות שלך הוא גבוה שאתה מבחין בפריימים,
ת. בסטייה, במשהו שהוא לא ליניארי.
כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא: מוזר כזה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

ת. כן, זה אני יודע על עצמי, אני מעיד על עצמי. וזהו, אז אני מניח שאם היה איזה משהו שלא עובר חלק אז הייתי מציין אותו.
ש. אבל אם לצורך העניין משהו ייקח למשל אגן של בגירה ויצלם אותו בהקטנה, יצמצם אותו על רקע למשל של מיטה, זה יראה לך משהו כמו ילדה אבל הוא צמצם בעצם אגן של בגירה, יש לך את היכולת להבחין בזה בעיניך אם לא בדקת?
ת. לא, אני אומר שאני רגיש לזה ואני אומר שלא היה לי שום דבר שהחשיד אותי, יתכן ואני טועה אגב, אני בן אדם, אבל לא, אני לא זכור לי שעלתה לי איזושהי, עכשיו אם אתה אומר לי את זה ואני אבדוק שוב את החומר אולי אני אסתכל עליו בצורה שונה, אבל בו ברגע,
(ההדגשות אינן במקור)

32) חיזוק לכך נמצא גם בעדותו של השוטר כן, אשר גם לגביו לא מצאתי לפקפק במקצועיותו ובמהימנות דבריו. הוא העיד (ש' 23-29, ע' 29):

"על סמך השיקול דעת שלי ועל סמך הניסיון שלי אבל במקרה הזה אין יותר מדי עוררין כי פה היו תמונות עירום של ילדים שלפעמים יש תמונות שאתה יכול עוד להיות בספק מסוים אם זה בן או בת 18 או 17 או 16 אבל פה חלק גדול מהחומרים היו ילדים מאוד מאוד קטנים שאין ספק שזה ילדים קטנים שהם מופיעים בעירום או שמבוצע בהם אקט מיני על ידי מבוגרים או שהם מבצעים אקטים מיניים אחד כלפי השני גם תמונות וגם סרטונים זאת אומרת זה דברים פה שלא היה עליהם עוררין אתה רואה ילדים קטנים שמבוגרים מקיימים איתם יחסי מין מלאים. גם חלקיים וגם מלאים תלוי איזה סרטון"

(ההדגשות אינן במקור)

33) גישת ההגנה לפיה אין להסתפק בצפייה הוויזואלית בחומרי המחשב כדי להיווכח שמדובר בדמות של קטין אלא על המאשימה להתחקות אחר כל מפיק של סרטון, "שחקן" או צלם תמונה מאלה שנתפסו בחומר המחשב של הנאשם על מנת להוכיח מעל לכל ספק סביר קיומו של יסוד זה – אינה גישה הגיונית, היא בלתי סבירה ולא מעשית.

34) ראשית: כאמור, הפרסומים מדברים בעדם ובהם עולה באופן מובהק כי מדובר בתינוקות, פעוטות, נערים, נערות, צעירים וצעירות, שלפי ההיגיון והשכל הישר, מרביתם רחוקים מלהגיע לגיל 18.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

(35) שנית: טענות ההגנה בנדון שיש בהן לפקפק באמיתות תוכן הפרסומים הועלתה באופן כוללני, ולא רק. אין מחלוקת כי נתפסו בחומרי המחשב של הנאשם כמות גדולה של פרסומים שדי בהם כדי לבסס את יסודות העבירה. די בכך שחלק גדול מהסרטונים כללו פעוטות כשהם מצולמים באקטים מיניים. כך שגם לו נניח כי במקרה אחד או יותר קם חשד לקיומה של הדמיה בלבד (במובן זה שמדובר בסרטון או תמונה אשר בוצעו בהם עריכה והרכבת פני הקטין או גופו על דמות של בוגר), הרי מסת החומר הפדופילי המובהק – מכרעת.

(36) שלישית: אם נאמץ את גישת ההגנה, סבורני כי סעיף העבירה מושא האישום יהפוך להיות אות מתה וחוששני שאף רשות אכיפה לא תוכל לעמוד בנטל להוכיח את יסודות העבירה בנסיבות אלו. בימינו שבהם – למרבה הכאב – קיימת קלות בלתי נסבלת בפרסום דברי תועבה במרשתת וההפצה הגלובלית היא קלילה וזמינה לכל דכפין, לא יהיה ניתן לבצע אכיפה שעה שעל יחידת האכיפה להתחקות אחר המפיק, "השחקן" או הצלם של כל פרסום תועבה, תמונה או סרטון. בעידן הגלובלי, לעתים גם לא ניתן להתחקות לעולם אחר מקור הפרסום המקורי. מדובר בנטל בלתי סביר ולא מעשי ולא נראה כי המחוקק התכוון לכך.

(37) על-יסוד כל אלה, קובע בזאת כי הפרסומים מושא האישום כוללים דמותו של קטין ובכך מתמלא יסוד עובדתי זה שבהוראת החיקוק הרלבנטית.

תחולת אי-שפיות הדעת

(38) סעיף 34ח' בחוק העונשין קובע סייג של האחריות הפלילית, כלהלן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש –

- (1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או
- (2) להימנע מעשיית המעשה"

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

(39) תחילה נשאל על מי הנטל להוכיח קיומו של סייג זה ובאיזה מידה. בע"פ 3617/13 טייטל נ' מדינת ישראל (28.6.2013) (להלן: "עניין טייטל"), שם בפסקה 28 בחוות דעתו של כבוד השופט א' שהם, נקבע כהאי לישנא:

"לעניין הנטל להוכיח את תנאי סייג אי השפיות, יש להפנות לסעיף 34כב(ב) הקובע, כי "התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג" ולסעיף 34ה, לפיו "מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית". צירוף שני הסעיפים מעיד, כי על הנאשם להניח תשתית ראייתית מספקת ברמה שמותר ספק סביר, לפחות, בדבר התקיימות תנאיו של הסייג, ואילו המשיבה היא שנושאת בנטל השכנוע, להסיר את קיומו של הספק, ככל שזה מתעורר (...)"

(40) אין מחלוקת כאמור כי הנאשם סובל מאגרנות. הרובד הראשון והמרכזי בהגנה מתבסס על הגנת אי-שפיות הדעת, במובן זה שהנאשם סבל "מליקוי אחר" שבשלו לא יכול היה...להימנע מהמעשה" (סעיף 6 בסיכומי ההגנה). אם כן, נשאל במקרה לפנינו, האם אגרנות היא ליקוי בכושרו השכלי של הנאשם שבעטיו הוא היה "חסר יכולת של ממש" להימנע מעשיית המעשה. ההגנה תומכת את טענתה בנדון בחוות דעתו של פרופ' דנון.

(41) כפי שנקבע לא אחת, הטוען לתחולת ההגנה עליו לעמוד בשלושה תנאים מצטברים: הראשון – הבסיס (מחלה שפגעה ברוחו של הטוען לה או ליקוי בכושרו השכלי); השני – עוצמת הפגיעה (חוסר יכולת של ממש); השלישי – הקשר הסיבתי בין המחלה או הליקוי לבין אי-הבנת הפסול או העדר היכולת להימנע מהמעשה (ע"פ 8287/05 בחטרה נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (11.8.2011); ע"פ 9187/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (23.1.2020)).

(42) אשר לתנאי הראשון (הבסיס), בע"פ 2531/19 פלונית נ' מדינת ישראל (26.5.2021), בסעיף 19 בחוות דעתו של כבוד השופט נ' הנדל, סיכם בית המשפט העליון את הגישה המקובלת לבחינת מחלת נפש בהקשר של הסייג לפי סעיף 34ח' המוזכר, כלהלן:

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

"הגישא המקובלת בפסיקה הינה כי מחלת נפש בהקשר של פטור מאחריות פלילית מצריכה פגיעה קשה בכושר השיפוט ובתפיסת המציאות של הנאשם. משכך, ככלל, רק מצבים המערבים פסיכוזא ייכנסו בגדר סעיף 34. הרחיבה על כך השופטת ע' ארבל בע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל (22.2.2007):

"לעניין בחינת סיווגו של ליקוי כמחלת נפש, אומצה בפסיקה ההבחנה המסורתית שבין ליקויים בעלי אופי פסיכוטי, המתאפיינים בהפרעות נפשיות חמורות המלוות במחשבות שווא ובבלבול נפשי, לבין ליקויים הבאים תחת הכותרת 'נברווה' הכוללים הפרעות נפשיות בדרגה חמורה פחות, שבהם נותרת אישיותו של החולה שלמה, והוא מודע לליקויו. סוג נוסף של ליקויים הם הפרעות אישיות, המתאפיינות בדפוסי תגובה והתנהגות לא מסתגלת הפוגמים בהיבטים שונים של התפקוד ובחלק מהמקרים אף במצבים פסיכוטיים חולפים (ראו: אבנר אליצור, שמואל טיאנו, חנן מוניץ ומיכה נוימן פרקים נבחרים בפסיכיאטריה (חנן מוניץ עורך, מהדורה חדשה, תשנ"ז) 123, 296 (...); יעקב בזק אחריותו הפלילית של הלקוי בנפשו, 29 ואילך (מהדורה שנייה, תשל"ג) (...). בשורה של פסקי דין נקבע כי בעוד שמצב של פסיכוזא נכנס בגדר המונח 'מחלת נפש' לעניין סייג האי שפיות, אין במצבי נברווה, פסיכופתיה או הפרעות אישיות כדי למלא אחר התנאי האמור (ראו: ע"פ 272/86 אילן גבעוני נ' מדינת ישראל, תק-על 1987 (3) 423, 427; עניין אבנרי, בעמ' 142; ראו גם שמעון אגרנט 'התפתחויות במשפט הפלילי' עיוני משפט יא 33 (תשמ"ז))." (שם, פס' 30) מצבי פסיכוזא ניתן להגדיר כך:

"החולה מעריך בצורה מוטעית את נכונות תפיסותיו ומחשבותיו, ומסיק מסקנות מוטעות לגבי המציאות החיצונית, ללא התחשבות בראיות נוגדות ברורות. הוכחה ישירה להתנהגות הפסיכוטית הם דלוזיות (מחשבות שווא) או הלוצינציות (תחושות שווא), ללא כל תובנה לטבען הפתולוגי. הפגיעה בכושר תפיסת המציאות יכולה להתבטא בדיבור מבולבל, בלי שהחולה ער לכך שדיבורו הוא בלתי מובן." (יעקב בזק משפט ופסיכיאטריה – אחריותו המשפטית של הלקוי בנפשו 46 (2006)...) "

(ההדגשות אינן במקור)

(43) אשר לתנאי השני (עוצמת הפגיעה), בעניין טייטל לעיל, שם בפסקה 26 נקבע כלהלן:

"יש להוכיח כי הנאשם, חולה הנפש, היה במצב של מחלת נפש "פעילה", כלומר במצב פסיכוטי, שהגביל את יכולתו להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשה, או להמנע מביצועו... במצב פסיכוטי קיימת פגיעה חמורה בכושר תפיסת המציאות, ופגם חמור בכושר השיפוט"

עוד נקבע שם לעניין מידת ההגבלה הנדרשת לתחולת הסייג:

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

"אין הכוונה לשלילה מוחלטת של היכולת להמנע מביצוע המעשים או להבין את הפסול בהם, ודי בכך כי מדובר בגריעה ממשית מיכולת ההבנה או הרצייה של הנאשם"

(44) משם לכאן. על-יסוד המבחנים שצוינו לעיל, לאחר שנתתי את דעתי למכלול החומר הראיתי שהונח לפניי ובעיקר מהתרשמותי מעדויות הנאשם והמומחה מטעמו, שוכנעתי כי הנאשם אינו ולא היה (נכון למועדים הרלבנטיים לאישום) סובל ממחלת נפש או ליקוי בכושרו השכלי שבעקבותיו "היה חסר יכולת של ממש".

אנמק.

(45) נכון להיום, אין מחלוקת בין הפסיכיאטר המחוזי (ראו חוות הדעת) לבין מומחה ההגנה (ע' 51 בעדותו) בכך אגרנות אינה הפרעה פסיכוטית. מומחה ההגנה אישר גם כי לא מדובר במחלה (ש' 7, ע' 40) אך הוסיף כי יש לה הפרעה אפקטיבית אמנם אך לא קשה (ש' 13, ע' 51).

(46) זה המקום להעיר כי בשונה מעדותו לפניי, בהתייחסו של מומחה ההגנה בחוות דעתו לאגרנות אצל הנאשם, חוות הדעת לא הבחינה כדבעי בין מחלת נפש לבין הפרעה. שכן, בחלק מחוות הדעת הוא כתב אודות הנאשם בזו הלשון: "מבחינה קלינית ניתן לקבוע כי הדחף הנובע ממחלת הנפש שלו הוא הגורם המניע", ובהמשך כתב: "למר לבנון בשל מחלת הנפש ממנה סובל יש כשל שליטה בדחף". חרף זאת, בהמשך הדיון הוא כתב: "הנ"ל סובל מהפרעה טורדנית כפתיית – אגרנות". להשקפתי, העדר אבחנה זה בין הפרעת אישיות למחלת נפש, אינו שולי או סמנטי אלא הוא מהותי ויש בו להצביע על הקושי הממשי בגישת ההגנה בנדון, כפי שארחיב על כך בפרק זה.

(47) בכל החומר שהוצג ומעדות הנאשם לפניי, אין כל אינדיקציה לכך שהוא סובל מפגיעה קשה בכושר השיפוט או בבוהן המציאות שלו. שתי חוות הדעת הפסיכיאטריות על ההשלמות שלהן אינן מצביעות על כך. כפי שעולה מהתמונה הראייתית בתיק, ובייחוד חלקה הרפואי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

– הפרעת האגרנות אינה מביאה את הנאשם למצב פסיכוטי כלשהו, ואף חשוב מכך, מהתרשמותי מעדותו, אישיותו שלמה והוא מודע לליקוי ממנו הוא סובל.

(48) נזכיר את מושכלות הייסוד, "הקביעה באשר לקיומו של ליקוי נפשי ומידתו מצויה במגרש הרפואי, ואולם הקביעה אם הליקוי הוא בגדר "מחלת נפש", במובנה המשפטי לפי סעיף 34 לחוק העונשין, נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט" (עניין טייטל לעיל, פסקה 27).

(49) ראשית (התרשמותי מעדות הנאשם): בעדותו לפני התרשמותי כי הנאשם הוא אדם אינטליגנט, מסודר בחשיבתו, מסודר בדיבורו שהיה רגוע וכן מודע לסביבתו. התרשמותי גם שהוא מתמצא בצורה טובה במרחב הדיגיטלי והשימוש במדיה. כך למשל: הוא ידע להשתמש בתוכנת השיתוף "shareaza", הוא יודע להבחין בין איכויות של קבצי מדיה ("K4", "2160 פסים", "פול HD", "1080 פסים") וכו' (ע' 45). הוא העיד על עצמו כמחזיק קרוב ל-9,000 תקליטורים אשר כרבע מהם הם סרטי פורנו. הרוב הם תקליטורי מוזיקה שהוא אוהב. העיד כי הוא "חולה על מוזיקה" במיוחד קלאסית (ש' 8-9, ע' 43).

(50) הוא הצביע לפני בצורה ברורה גם על ההפרעה ממנה הוא סובל ואף הסביר מה ההבדל בינה לבין "אספנות". לגישתו, באגרנות הוא אוגר דברים אך יכול לחלוק אותם עם אחרים וישראלים את החסר, זאת לעומת "אספנות" שהוא "את זה אני לא נותן" (ש' 20-22, ע' 43). כך למשל, הוא אוסף מכוניות צעצוע.

(51) בשום שלב בעדותו (הן בחקירתו הראשית, הן בנגדית הארוכה והן בתשובה על שאלות בית המשפט), לא התרשמותי ולו אף לכאורה כי בוחן המציאות שלו פגוע. כאמור, הנאשם ידע לתאר את מצבו הבריאותי בצורה ברורה ובאיזה סיטואציות זה בא לידי ביטוי. כך למשל, הוא ידע לתאר כי נוכח האגרנות, הוא דאג לנסוע בכל 46 קרונות של הרכבת הקלה בירושלים לאחר שוידא את מספרן. אשר לדוגמה זו, הוא גם שיתף את בית המשפט כי הוא אף "מתבייש" לספר זאת (ש' 20-23, ע' 44).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

(52) הוא ידע כאמור גם לשתף את תחושותיו שנובעות מהאגרנות באופן זה שבאחד המקרים של רכישת סדרת תקליטורים, היה חסר פרט בסדרה וזה "הציק" לו מאוד עד שהשלים את החסר, וכי אז זה "ירד לי מהראש" (ש' 16-17, ע' 44).

(53) בענייננו, הנאשם ידע להסביר כיצד חיפש באתרים חומר פורנוגרפי ולפי איזה נושאים שהוא אוהב, הוא ידע להסביר כי הקו המנחה שלו הוא נשים "מבוגרות" וכי לא הוריד או מחק סרטוני התעללות או סבל.

(54) שנית (הודעות הנאשם במשטרה – מוצגים ת/4-1): גם במשטרה הסביר הנאשם את ההפרעה שממנה הוא סובל והסביר מדוע הוא אוגר כמות גדולה של פרסומים והקושי שלו להיפטר מזה. כפי שניתן להתרשם למקרא הודעותיו, הנאשם השיב לשאלות החוקרת. תשובותיו היו לעניין ובצורה ברורה. כאשר נשאלה השוטרת לוי על מעמד החקירה, היא העידה כי החקירה התנהלה בצורה תקינה ועניינית, ללא חריגים, ולא נוצר כל רושם אצל החוקרת להביא את הנאשם לאבחון פסיכולוגי כלשהו; לדבריה (ש' 6-16, ע' 38):

"אני לא זוכרת שהעליתי סוגיה כזאת כי זה היה נראה ש, זה לא משהו שהפריע לחקירה, לא הייתה לי איזו סיבה, זה לא כמו בן אדם שבמקום מסוים על הספקטרום וזה מונע את החקירה, הרגשתי שהחקירה יכולה להתנהל, הוא מבין את כל החקירה, את כל השאלות שלי, שיש שיח, שהוא מבין את המעשים. לא הרגשתי צורך לבוא וללכת לפסיכולוג שכאילו שיאבחן אותו"

(ההדגשה אינה במקור)

(55) זה המקום לציין כי מעדותה לפניי, ולמקרא שאלות העדה לנאשם בחקירותיו, התרשמתי כי החקירות התנהלו על-ידה באופן מקצועי וענייני ולא מצאתי לפקפק בהתרשמותה מהנאשם, מיכולתו המנטלית להשיב על שאלותיה באופן ישיר וענייני, כך שלא היה קיים כל חשד לפגיעה בכושרו השכלי או בבוחן המציאות אצלו. כדי לסבר את "האוזן", חקירות הנאשם במשטרה היו ארוכות יחסית שבהן הוטחו לפניו חומרים רבים להתייחסות. החקירה מיום 5.3.2018 (ת/1) נמשכה קרוב לשעה וחצי. החקירה מיום 7.3.2018 (ת/2)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

נמשכה קרוב לשבע שעות. החקירה מיום 17.4.2018 (3/ת) אף היא ארוכה ובת 15 עמודים.

החקירה מיום 2.5.2018 (4/ת) נמשכה קרוב לשלוש שעות.

(56) לא זו בלבד. חקירות הנאשם התנהלו בארבע הזדמנויות על-פני תקופה של כחודשיים. באף אחת מהן לא עלה כל חשד לפיו הנאשם סובל מ"פגיעה קשה בכושר השיפוט ובתפיסת המציאות" שלו. אדרבא, כאמור, הנאשם ידע להשיב על השאלות וליתן הסברים, מה חיפש, כיצד חיפש, כיצד אגר, וגם הביע את רגשותיו אודות תכנים שמצא (נושא שאתייחס אליו בהמשך).

(57) שלישית (חוות הדעת מטעם ההגנה): גם מחוות הדעת של מומחה ההגנה ומעדותו לפניי, לא מצאתי תשתית שמצביעה על הפרעה פסיכוטית כלשהי, ליקוי בכושר השכלי או פגיעה בכוון המציאות. מומחה ההגנה אישר כי לצד הטורדנות הכפייתית של הפרעה זו, הנאשם יודע להבדיל בין טוב לרע (ש' 32, ע' 33; ש' 31, ע' 42). התגובות למקרה שיימנע ממנו לאגור, לרוב היא אינה אלימה (ש' 17-18, ע' 31), והיא יכולה להיות חרדתית או דכאונית. לפי חוות הדעת של מומחה ההגנה, הפרעה זו מצויה על מעין ספקטרום ("נעה בין קלה לחמורה" – עמוד 10 בחוות הדעת), או כדבריו בדיון: "קשת של הפרעה טורדנית כפייתית" (ש' 11, ע' 29). לפי עדות המומחה לפניי, ההפרעה אצל הנאשם נמצאת ברמה בינונית (ע' 41) ובכל מקרה לעניין מחשבות אובדניות שהיו לו, הן אינן קשורות לאגרנות (ש' 2-3, ע' 41).

(58) בחוות דעתו הסביר מומחה ההגנה כי מדובר באגרנות כפייתית כך שהנאשם היה מוריד קבצים גם שאינו מעוניין בהם ובהמשך, לא היה מסוגל למחוק קבצים שהוריד. ברם, קביעה מרחיקת לכת זו, התעדנה במידת מה בדיון לפניי. כך למשל, בין השאר, המומחה הסביר באחד המקומות ביחס לנאשם כי "יש סדרות יותר חשובות מבחינתו, היה יכול למחוק סדרה פחות חשובה" (ש' 31-32, ע' 29), ובהמשך תיאר: "אנחנו יודעים שהוא יכול חלקם למחוק כדי למצוא דברים יותר טובים, יותר מעניינים מבחינתו, הוא יכול לפנות את המדפים במירכאות כדי למצוא חומר חדש" (ש' 30-32, ע' 31).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

(59) נוסף לכך, ביחס לחומרת ההפרעה אצל הנאשם, תיאר המומחה בעדותו כי "אם יש לו חמישים קבצים הוא צריך להוריד את הכל" (ש' 24, ע' 31); "לא ראיתי אצלו יכולת להתמודד עם הדחף" (ש' 23, ע' 35); "כשהוא נמצא באמצע תהליך, היכולות שלו הרבה הרבה פחות מהבן אדם הרגיל" (ש' 31-32, ע' 42) ובהמשך: "בנושא של פורנו, הוא לא בדרן, הוא מוריד כל מה שהוא יכול להוריד" (ש' 5, ע' 33). ברם, גם תמונה זו אשר ככל הנראה מבוססת על מה שהציג הנאשם לפני המומחה מטעמו, אינה עולה בקנה אחד עם התנהגות הנאשם עצמו שבחר חומר פורנוגרפי מסוים (נשים "מבוגרות"), סינן קבצים בכך שלא יכללו מקרי התעללות או סבל וגם מחק קבצים.

(60) רביעית (הבנת גבולות המותר והאסור): עוד בטרם נשמעה עדות המומחה מטעמו ולפיה הוא יודע להבחין בין טוב לרע, עוד בעדות הנאשם עצמו, בלי משים ולבטח מבלי שיישאל על כך, עת הזכיר תיקיות שקטלג, הוא ציין שהן תיקיות "חוקיות". בהמשך עדותו עת נשאל על חומרים פדופילים הסכים כי זה "פורנו לא חוקי" (ש' 5, ע' 63). עוד הסתבר מהמשך עדותו, כי בשלב מסוים לפני מעצרו, הוא קיבל אזהרה בעניין פרסומי התועבה ולכן ביצע פעולה טכנית שמחקה את החומרים מתוכנת השיתוף שהשתמש בה אך העתיק אותם למאגר אחר כחומר פרטי שלו (ע' 65-66). בסוף עדותו הוא חידד, כי כאשר קיבל אזהרה בדבר הורדת חומר אסור, הוא הפסיק לאלתר הורדות, שכן לדבריו: "...אומרים לי דיר באלק דיר באלק אני מפסיק. הפסקתי" (ש' 25, ע' 74). בהקשר זה, חשוב לציין כי בחקירתו החוזרת כאשר נשאל ביחס למחיקת חומר פדופילי לו היה מתבקש לעשות כן, הוא העיד שהוא לא היה מוחק, מאחר ואינו מסוגל לעשות כן (ע' 75). תשובה זו אינה עולה בקנה אחד עם תשובות קודמות בעדות הנאשם לפיהן בנסיבות מסוימות הוא לא הוריד קבצים או שמא מחק אלה שהורדו.

(61) בהמשך הכרעת הדין, בפרק שידון בשאלת אקראיות החזקת החומר הפדופילי ותום הלב, תהיה התייחסות נוספת לעדות הנאשם וגם ליכולותיו בביצוע החיפוש באינטרנט. יצוין כבר כאן, כי הנימוקים שיובאו בהמשך, יפים גם כאן.

(62) לאור האמור, קובע בזאת כי ההגנה בסעיף 34ח' אינה חלה בעניינו של הנאשם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

החזקה באקראי ובתום לב

63) סעיף 214(ב3) בחוק העונשין, קובע כאמור, כי "לענין סעיף קטן זה, "מחזיק" או "צורך" – למעט המחזיק או הצורך באקראי ובתום לב".

64) לגישת ההגנה ובמילותיי, נוכח האגרנות הכפייתית והאובססיבית שלו, הנאשם ביצע הורדות של קבצי מדיה ותמונות באופן סיטונאי וללא אבחנות או סינונים (בצורה עיוורת), ובתוך כך השתרבבו להם בלי משים סרטי תועבה בכמות מזערית למדיי ביחס לחומר החוקי שהורד. חומר פדופילי זה נבצר מהנאשם להיפטר ממנו, זאת גם נוכח הפרעת האישיות האמורה. מכאן, מדובר בהחזקה באקראי ובתום לב, ומשכך – לא מתקיים סעיף העבירה.

65) לאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים בנדון, לא מצאתי ממש בטיעון זה. לפי התמונה הראייתית שעולה מהתיק ומהתרשמותי מעדות הנאשם עצמו, אני סבור כי החזקת הפרסומים על-ידו היא רחוקה (זאת בלשון המעטה) מלהיות אקראית ובתום לב. מסקנתי זו מתבססת על מספר רבדים מצטברים ושלובים, ואלה הם:

66) הראשון (תקופת האגירה): הורדת הפרסומים נעשתה במועדים ובזמנים שונים למשך תקופה ארוכה שנמשכה כחמש שנים. הנאשם עצמו אינו חולק על נתון זה בכתב האישום וממילא נתון זה מחוזק בתאריכי הקבצים והתיקיות שנתפסו. משך התקופה הארוך יחסית, כשלעצמו, מקשה עד מאוד על קבלת הטענה של ההגנה לפיה דובר בדחף אובססיבי רצוף להורדה סיטונאית של חומר פורנוגרפי ללא כל אבחנה. כפי שיובהר להלן, מסתבר כי מעת לעת, לצד קיומה של הפרעת האגרנות, הנאשם התעניין, אולי על הדרך, גם בחומר פדופילי והוריד אותו מאחר וגילה בו עניין או סקרנות.

67) השני (המתודה – הסינון, הקטלוג והשליטה): כאמור, מעדותו ומהודעותיו במשטרה עולה כי הנאשם מתמצא במרחב הדיגיטלי. הוא מתמצא בהורדות קבצי מדיה, בשימוש בתוכנת שיתוף, בביצוע העתקות וגיבויים של חומרי מחשב, ועוד. לקראת סוף עדותו אף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

עלה כי ביצע בעבר עריכת סרטון במובן שביצע בו חיתוכים לשם קיצורו (ע' 71). לעניין תחומי ההתעניינות שלו, עולה מעדותו כאמור, כי לא חיפש ולבטח לא הוריד כל סרט פורנוגרפי שאיתר באינטרנט. לדבריו, מה שעניין אותו מלכתחילה היו נשים "מבוגרות", או כדבריו "האימא זה היה הדבר המרכזי אצלי כי אני אוהב למעשה הכול התחיל מזה שאני אוהב מבוגרות זה הכול התחיל מזה ומפה אימא ובן אימא ובת אימא וכו'" (ש' 9-8, ע' 49).

68) הנאשם העיד כי הוא לא סובל סרטי "סאדו" (ש' 12-16, ע' 61) ומבחינתו זה אינו חומר פורנוגרפי ויכול היה למחוק אותו (ש' 25, ע' 62). כך גם סרטים "מזעזעים" הוא לא מוריד אותם מלכתחילה (ש' 6, ע' 62) וסרטי "הומואים" (ש' 24, ע' 62). מבחינתו זו לא פורנוגרפיה. לשאלות בית המשפט הוא השיב כלהלן (ש' 28-32, ע' 62):

"כב' השופט – מוחמד חאג' יחיא: וחומר פדופילי?
ת. אז חומר פדופילי תלוי מה אם אני ראיתי אם אני ראיתי את הדברים המזעזעים שהוא אמר שהוא מציין שאני מחקתי.
כב' השופט – מוחמד חאג' יחיא: אז זאת אומרת חומר פדופילי שאין בו דברים מזעזעים נשארו.
ת. חומר פדופילי שלא ראיתי בו דברים לא בסדר"
(ההדגשות אינן במקור)

69) בהמשך עדותו שב והבהיר לשאלת בית המשפט, כי אם היה מוצא סרטון ובו מופיעים אישה מבוגרת וגם קטין, כשאין בו אלימות או התעללות, הוא היה מגלה בו עניין ומוריד אותו (ש' 3-7, ע' 69).

70) אשר לסידור ההורדות, התקליטורים שהוגשו (ת/25) מעידים על כך שחלק מהפרסומים סודר בתיקיות עם כותרות. נכון, החומר שבתקליטורים הוא חלק מכמות עצומה שנתפסה בחומר המחשב של הנאשם, אך סידור התיקיות נעשה על-ידי הנאשם. הנאשם אישר גם כי קרא לאחת התיקיות "H" – ש' 10, ע' 45 (ראו גם: שיג ושיח של בית המשפט עם באי-כוח הצדדים – ע' 43-44 בדיון מיום 10.1.2022). מסתבר גם שהנאשם יצר תיקייה בשם "לבדוק" לאחר הורדה ואף בה נמצא חומר פדופילי. בא-כוח המאשימה חידד בדיון מיום

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

20.1.2022 כי התיקיות והחומר הועתק כפי שהוא היה במחשבי הנאשם (ש' 18-21, ע' 42).

השוטר כץ אף הוא העיד על כך (ש' 1-3, ע' 30).

71) יצוין כי ביחס לסדר שבקטלוג חומרי המחשב כפי שבוצע על-ידי הנאשם, זאת לעומת חוסר הסדר בדירתו, תיארה השוטרת לוי בעדותה (ש' 9-13, ע' 39):

"ש. אבל ממה הוא לא מסודר? כי הוא מלא בחפצים נכון?
ת. ביחס לתיקיות במחשב שהיו מקוטלגות הבית לא היה מסודר, כן היו דברים מפוזרים.
כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא: תסבירי לי למה את מתכוונת מקוטלגות.
ת. כל תיקיה עם שם, כאילו ממש תיקיות במחשב, R דיסקים היה מיותג, כאילו בשמות, שמות כל תיקיה וקבצים בפנים מסודרים לפי השם של התיקיה"

72) גם השוטר לוין העיד כי חומרי המחשב של הנאשם היו מסודרים בתיקיות, ואחת מהן אף נקראה בעברית (ש' 10-24, ע' 56). חיזוק לכך בא גם מעדות השוטר כץ, שהעיד כי למשל תיקיות שנמצאו ונקראו P1, P2, P3 הן למיטב זכרוננו תיקיות שכללו רק חומר פדופילי (ש' 12-15, ע' 30). הנאשם אישר כי תיקיות הקרויות בעברית "סביר להניח" שהוא נתן להן את השמות (ש' 25, ע' 45). ביחס לתיקיות לעיל בשם "P" הוא העיד כי כך הן הורדו מהאינטרנט (ש' 27-29, ע' 45). בהקשר האחרון, ביחס לשאלה העובדתית אם הנאשם הוא זה שקרא לתיקיות אלו בשם הזה או שמא כך הן הורדו על-ידו מהאינטרנט, מלבד זאת שהנטל להוכיח זאת מוטל על הנאשם, אלא שגם אם נניח שתיקיות "P" הורדו עם השם הזה (כלומר "as is"), די בכך שהחומר המצוי בהן כולל חומר פדופילי כדי לייתר את השאלה מי קרא להן בשמן, והדברים עולים בחומרתם ככל שמדובר בתיקיות שכוללות רק חומר פדופילי.

73) כך או כך, הנאשם אישר שהוא קרא לתיקיות אחרות בשמות לפי העניין, דבר שעולה בקנה אחד עם הנטען בכתב האישום (סעיף 4), וכלשונו (ש' 1-7, ע' 46):

"כב' השופט – מוחמד חאג' יחיא: אבל תיקיות אתה אומר שתיקיות עם שם באנגלית יש חלק מהתיקיות שאתה קראת להן כך.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

ת: כן.

כב' השופט – מוחמד חאג' יחיא: כמו מה אתה זוכר?

ת: לא הכול המשפחה הרוסית זה בעברית לא? (לא ברור) קשה לי ככה לזכור כי יש תיקיות אבל שהן חוקיות לדוגמה אם אני רוצה אימא עם בחור צעיר אישה מבוגרת עם בחור צעיר אז אני כותב אימא ובן אימא ובת אימא בן בת זה משני הצדדים ומבוגר זה כן ואלה דברים בעברית ואלה ברובם המכריע הם קבצים חוקיים..."

(ההדגשות אינן במקור)

74) הנאשם הסביר גם כיצד בהמשך, אם היה מוריד סרטון שאינו לטעמו, בכל מקרה היה מקטלג אותו לפי שם התיקיה (ש' 16-18, ע' 46; ש' 31-33, ע' 47). הנאשם הסביר כי בשלב מסוים בחיפושיו אחר חומרים פורנוגרפיים, הוא התחיל להוריד חומר פדופילי מעורבב עם חומר אחר (ע' 55-56).

75) חיזוק לעדותו זו ניתן למצוא גם בהודעותיו במשטרה. כך למשל בהודעה ת/2 אישר כי מחק סרט "אכזרי" (ש' 55); "לא יכול לראות סרטי סאדו מאזו" (ש' 65); נוכחות אלמנט "החיוך והחיבוק והאהבה של הילד לאמא" וכי "לא רואים שום דבר שכרוך בסבל" (ש' 67-68); "סידרתי אותם בתיקיות" (ש' 73); "כשרות" תמונות עירום במנוע חיפוש באינטרנט (ש' 106-108); כאשר נשאל כיצד נקראו התיקיות, השיב: "אבא ובת", "אמא ובן", "אמא ובת" "אבא אמא ובת" אבא אמא בון אמא בן ובת "משפחה"..." (ש' 148-147); "אלמנט הסרט" "חמוד ומקסים ולא כולל אלימות והכל בחיוך וזהו" (ש' 174); "יש לי דיסק אונקיי שבו הכל מקוטלג ומסודר בקובץ מסויים" (ש' 200-201); "אבל כשאני רואה אמא וילד שהם צוחקים, אני לא רואה בזה פגיעה ממשית בילד" (ש' 222); "מבחינתי אין התעללות. רואה בזה כקשר חמוד בין אמא ובן חוק מהנושא של..." (ש' 230); "אני גם רואה ששניהם נהנים ולי זה חשוב" (ש' 250); "רציתי לערוך אותו" (ש' 307-308).

עוד לדוגמה: בהודעה ת/3 – עת נשאל באיזה תיקיה ייתכן ויימצא חומר פדופילי, הפנה הנאשם לשמות של תיקיות (ש' 18-19); "לא רואים התעללות" (ש' 177-178); גילוי התלהבות מתיקיה מסויימת (ש' 180-181); אלמנט "החוס" ו-"הרגש" בין הדמויות המשתתפות (ש' 187; ש' 253; ש' 300); "זה העתק שעשיתי ממנו" (ש' 199); "יכול

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

להיות שאת זה גיביתי לפני ששמתי את תקיית התמונות... (ש' 222); כשנשאל כמה זמן מתוך צפייה מתוך התוצרים שהורדו, הוא השיבה כשעה בשבוע (ש' 262-263); "אני נכנסתי לדברים ספציפיים" (ש' 265); "נראה לי ברוטלי" (ש' 312); "הם לא טובלים" (ש' 328).

ראו גם ההודעה בת/4 – ש' 53; ש' 60-65; ש' 73-75; ש' 105; ש' 138; ש' 244-245; ש' 253-254 ועוד.

76) השלישי (הכמות): אכן, אין מחלוקת כי כמות פרסומי התועבה שנתפסה היא GB 200 ובה כפילויות, כך שהכמות המזוקקת של פרסומים אלה היא פחותה מהערך המצוין. אין מחלוקת שהיא חלק זעיר מכמות חומר פורנוגרפי עצום יותר. ובכך, ניתן לטעון כי מבחינת פרופורציונלית מדובר בכמות זניחה ושולית במידה משמעותית לכאורה של חומר אסור ביחס לחומר המותר.

77) להשקפתי, אין לבחון את היחסיות בצורה כזו. גם נפח דיגיטלי של GB 50 יכול לכלול עשרות תמונות וסרטונים, ומקל וחומר GB 200 שהוא נפח גדול מאוד. נזכיר, גם בהתחשב בסינוני הכפילויות או המשולשות של הקבצים כטענת ההגנה, מדובר בכמות גדולה מאוד של תמונות וסרטונים תועבה שנתפסה בחזקת הנאשם. די בכך כדי לבסס את סעיף העבירה. השוטר כן התייחס לכך בעדותו והבהיר כי היחידה החוקרת לא הייתה "אטומה" לשאלת הפרופורציה, אך הכמות שנתפסה היא "חתיכת כמות". כדבריו (ש' 18-24, ע' 36):

"אני אגיד לך למה אני ספציפית לא ציינתי את היחס כי אנחנו גם לא אטומים ויש מקרים שאתה יכול ליפול על איזשהו תיק או על איזשהו בן אדם שאתה רואה שאין מגמתיות בשמירה של חומרי פדופיליה אז פה במקרה הזה זה לא נכון, גם אם היה לו 25 טרה של חומרים פורנוגרפיים כלליים מתוך זה אנחנו מצאנו 200 גיגה של חומרים פדופיליים זה לא בטעות זה לא במקרה זה אומר שזה נצפה וזה מורד וזה, 200 גיגה זה לא כמות מבוטלת לכן זה לא במקרה שהבן אדם הוריד כחלק מסתם כמו שאתה אומר כך עוד פעם זה דעה שלי על סמך ניסיון שלי לא רק על סמך על פי אגרנות שלו. 200 גיגה זה לא כמות מקרית. זה חתיכת כמות"

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

(78) הכמות אפוא אינה מאיינת את מהות הפרסומים שנתפסו. טול דוגמה, אדם שמחזיק שדה מטעים בן 20 דונמים אך בקצהו, בשטח של מטר על מטר, הוא שתל מספר זרעי סמים – האם יעלה על הדעת כי יופטר מאחריות רק על רקע חוסר הפרופורציה בין המטע האסור לבין זה המותר.

(79) הרביעי (קשיים בעדות הנאשם): נוסף לכל האמור ובהקשר של היסוד הנפשי בפרט, התרשמתי בחלקים מעדות הנאשם מתשובות מניפולטיביות, שיש בהן להעיד על מודעות מלאה של הנאשם למעשיו לצד קיומה של הפרעת האגרנות מחד גיסא, ומאידך גיסא ניסיון להעמיס את כל הפסול שבמעשיו ובאופן בלעדי על הפרעת האגרנות. להלן מספר דוגמאות.

(א) בתחילת חקירתו הסביר הנאשם כי גם חומר מדיה שהיה מופיע במספר איכויות או אז הוא "היה מוריד באיכות הכי גבוהה שזה בסדר" (ש' 10-11, ע' 45). ואולם, בהמשך חקירתו הנגדית הוא ניסה להצניע זאת ולהסביר כי לא הייתה לו שליטה אלא היה מוריד את כל הגרסאות (ש' 11-12, ע' 47).

(ב) כמעט לאורך כל עדותו – ועל כך גם מתבססת הגנתו – תיאר הנאשם כי לא היה מסוגל למחוק דברים שאגר, אך בשלב מסוים בעדות הסתבר שהוא כן מחק דברים שהוריד בכפילות ולאחר שווידא את האיכות הטובה ביותר של הקובץ (ש' 14-15, ע' 47). בהמשך עדותו אישר כי מחק דבר שנראה לו "איום ונורא" (ש' 12-16, ע' 61; ש' 30-29, ע' 62). חיזוק לכך נמצא גם בהודעותיו במשטרה כמצוטט לעיל. אם לא די בכך, המומחה מטעם ההגנה אישר כי הנאשם היה יכול גם למחוק "סדרה פחות חשובה" (ש' 32, ע' 29) או "כדי למצוא דברים יותר טובים, יותר מעניינים אותו" (ש' 30-32, ע' 31).

(ג) הנאשם הגדיר את עצמו בעדות כמי שאינו מתעסק בפדופיליה ואף הסביר "זה לא שרציתי להוריד פדופיליה כשעלתה לי פדופיליה אז לא יכולתי למחוק אותה אבל זה לא בא לי מרצון..." (ש' 28-30, ע' 57). במילים אחרות, הנאשם תולה את ההורדות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

של פרסומי התועבה, באופן בלעדי, על ההפרעה ממנה הוא סובל. ברם, מהמשך עדותו עולה כי הוריד חומר פדופילי מדעת במסגרת חיפושיו אחרי תכנים פורנוגרפיים שנוגעים לנשים מבוגרות (ע' 55-60). כאשר הנאשם נשאל על כך שהאם כוונתו כי הורדת ה-GB 200 חומר פדופילי היא אקראית, התרשמתי שאף הוא הסתייג מכך אך עמד על טענתו שההורדה לא הייתה מרצון (ש' 25-31, ע' 57).

(ד) בשלב מסוים בעדותו הזכיר הנאשם כי בעברו אגר גם סכיני מטבח עד שהמצב הפך להיות "קטסטרופלי". לאחר מכן החל לאגור מחבתות עד שהפסיק (ש' 11-14, ע' 58). ברם, עת הפרקליט הטיח לפניו את דבר יכולתו להיפטר מקבצים כמו שזנח את הסכינים או המחבתות, כי אז הנאשם שינה גרסה וטען כי זה היה "אוסף" (אספנות) ולא אגרנות (ש' 20-21, ע' 60).

80) אם לא די בכך, בחקירתו הראשית נשאל הנאשם כיצד הוא מסביר דברים שמסר בחקירותיו במשטרה, שלדעת הסניגור הם "עיוותי חשיבה או רציונליזציה", לפיהם: "למשל לגבי יפניות אמרת שהן נראות יותר צעירות אמרת שהראו לך קטינות אמרת שהן לא נראות קטינות הראו לך למשל ילדים אמרת שילד לא נראה טובל בחלק מהדברים במקרים אחרים אמרת שהוא טובל היו מקרים שאמרת שהוא לא טובל אמרת שעל סרט מסוים שזה עדין ולא התעללות או שהראו לך איזוהו אקט אמרת היא יודעת מה היא עושה" (ש' 5-11, ע' 48) (ההגשות בקו תחתון אינה במקור). בתשובתו, הנאשם תלה את יהבו בעניין זה בשעת החקירה המוקדמת ביום החיפוש ובהיותו "די מבולבל" אותה עת, ובעיקר, כי ניסה "לייפות" את הדבר כלפי חוקריו וכלפי עצמו (ש' 12-22, ע' 48).

הסבר זה של הנאשם אין בידי לקבל משני טעמים.

81) ראשית – גם בהנחה שבחקירה הראשונה ביום 5.3.2018 הוא היה לחוץ ומבולבל, וזאת תחושה אך טבעית למעמד כזה, אך מסתבר כי על דברים דומים הוא חזר ומסר בכל יתר הודעותיו, לרבות אלו לאחר כחודש ולאחר כחודשיים. כך למשל עת הוטחו לפניו חומרים פדופילים נוספים שנתפסו במחשביו, הוא מסר בחקירתו מיום 5.3.2018, להלן מקבץ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

הפניות ומבלי לצטט את תוכן התשובות: ש' 45, ש' 65, ש' 68, ש' 174, ש' 250, ש' 390, ש' 396-397 ו-ש' 411-412. כך גם עת הוטחו לפניו תמונות וסרטונים כאמור בחקירתו מחודש 04/2018: ש' 55-56, ש' 131-132, ש' 177-178, ש' 187, ש' 247, ש' 253, ש' 323, ש' 328 ו-ש' 449. ובהודעתו מחודש 05/2018, ראו: ש' 28, ש' 61, ש' 64, ש' 68 ו-ש' 220-221.

82) שנית – כאשר מומחה ההגנה נשאל עוד בשנת 2021 ביחס לתשובות לעיל (הסברים) של הנאשם במשטרה, השיב במכתבו מיום 24.10.2021 כי "ברב המקרים הסובל מכחיש את הבעיה – ההתנהגות שלו, ומחפש הסברים לכך שהתנהגותו שונה משל אנשים רגילים" ועל-יסוד זאת, הוא הסביר כי הנאשם ניסה לעשות "רציונליזציה" לחוקריו מדוע הוריד סרטים אלה.

למעשה, אם נקבל את עמדת מומחה ההגנה לעיל, סבורני שנוצר מצב אבסורדי. שכן, נמצא כי מצד אחד הנאשם מכחיש כביכול את הבעיה שלו ובתוך כך הוא ניסה לתרץ את התנהגותו בנימוקים רציונליים כביכול באוזני חוקריו (כך לפי המומחה). אך מצד שני, הנאשם נמצא מודע היטב לבעייתו ולא מכחיש אותה, והא-ראיה בעדותו בבית המשפט הוא עצמו מסביר בלשונו: "ניסיתי לייפות את הדברים...התחלתי למצוא תירוצים כן ולייפות את הדברים האלה..." (ש' 18-20, ע' 48). במילים פשוטות יותר, אין הלימה בין נאשם שמכחיש את הפרעת האישיות שלו, אך הוא עצמו נמצא מסביר אותה וגם מסביר מדוע בחר בקו מסוים בתשובותיו באוזני חוקריו.

סיכום

83) מכל אלה מתחייבת המסקנה לפיה החזקת פרסומי התועבה מושא האישום לא הייתה אקראית ושלא בתום לב. הוכח כי הורדת הפרסומים האמורים וגם שמירת החזקה בהם, הייתה מדעת ומרצון של הנאשם. מלבד זאת שלחומר האמור הייתה זיקה למרחב ההתעניינות הספציפי שלו, אלא שגם היו לו היכולות לחפש תכנים לפי מילות חיפוש, לבקר באתרים, לפעול במרחב תוכנת השיתוף ובמרחב הדיגיטלי, לסנן ולהוריד תכנים, לבצע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

מיון וקטלוג בין התיקיות, להעביר ממאגר אחסון לאחר ועוד, כל זאת במשך שנים. יכולות אלו מעידות על שליטה מושכלת בחומר שהורד ושמור במחשבו. השאלה אם חומר זה היה מגרה אותו מבחינה מינית אם לא, אינה רלבנטית.

(84) נכון, הנאשם סובל מהפרעת אישיות אגרנט. כפי דעת הפסיכיאטר המחוזי, להפרעה זו קיימת זיקה ישירה למעשיו. הפרעה זו היוותה מניע לאגירת חומרים פורנוגרפיים כלליים בכמות כה עצומה וגם הציבה קושי ביכולת להיפטר מהם או מחלקם. ואולם, הפרעה זו אינה מחלה נפשית, אינה ליקוי שכלי, אינה הפרעה פסיכוטית ולא גורעת באופן ממשי מבוחן המציאות וכושר השיפוט של הנאשם. הפרעה זו היא טורדנית אמנם אך לא הביאה את הנאשם למצב של "חסר יכולת של ממש" להימנע מעשיית מעשה, ומכל מקום לא מדובר בהפרעה שיוצרת דחף לאגירה תוך ביצוע עבירות פליליות (טול דוגמה: דחף לאגור אמצעי לחימה או כדורי תחמושת, דחף לאגור סוגי סמים, דחף לאגור מוצרים גנובים, וכו').

(85) במילים אחרות, למרות הקושי אצל הנאשם להימנע מהורדת קבצים או הקושי להיפטר מהם לאחר הורדתם, אך לא מדובר "בגריעה ממשית מיכולת ההבנה או הרציה" שלו (עניין טייטל לעיל, פסקה 26). הנאשם היה מודע לאיסור שבחומר הפדופילי, היה מסוגל שלא להוריד או למחוק חומרים ספציפיים (מקרי התעללות וסבל), בשלב מסוים הוא גם היה מסוגל להימנע מהורדות לאחר שקיבל אזהרה מסוימת בשל כך. התמורה בגין כך ולפי רמת חומרת ההפרעה אצל הנאשם, היא תחושות של רוגז, חרדה, דיכאון, טורדנות, אי-שקט אך לא מעבר לכך.

(86) מכל מקום ולמעלה מן הצורך אציין, כי שוכנעתי כי גם לו נניח שהנאשם אכן לא היה מסוגל בכלל להימנע שלא להוריד פרסומים כאמור או שמא לא היה מסוגל בכלל למחוק הורדות כאלו (ואינני קובע כך), הנאשם חָפֵץ בהורדת ובהחזקת פרסומים אלה.

(87) אשר לנרמז בטענות ההגנה לפיהן נפל פגם בזכות להיוועצות בחקירה הראשונה של הנאשם, לא מצאתי ממש. הנאשם התייחס לזה בקצרה רק בחקירה הראשית. הודעות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56677-11-19 מדינת ישראל נ' לבנון

הנאשם במשטרה מדברות בעדן, וממילא גם לגישת הסניגור המלומד לא מדובר בנושא
"דרמטי" (ע' 51).

תוצאה

88) על-יסוד האמור, קובע בזאת כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ומרשיע אותו
בהחזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, עבירה לפי סעיף 214(ב3) בחוק העונשין,
בריבוי עבירות.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשפ"ג, 17 אפריל 2023, במעמד הצדדים

מוחמד חאג' יחיא, שופט